

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. Z.**, zast. JUDr. Kamilem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalované: **Justiční akademie**, se sídlem Masarykovo náměstí 183/15, Kroměříž, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2023, č. j. 8/2023-RED-HLV/8, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2025, č. j. 31 A 84/2023-103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že se až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2025, č. j. 31 A 84/2023-103.
- II. Návrh žalované na vydání předběžného opatření **se zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala dne 12. 10. 2022 žalovanou o poskytnutí informací, a to konkrétně o zadání písemného testu v rámci výběrového řízení na funkci soudce zadávaného dne 3. 5. 2022 a dne 20. 7. 2022 v sídle žalované (test aplikace práva vyšší úrovně obtížnosti, 30 otázek). Žalovaná její žádost opakovaně odmítla, naposledy v záhlaví označeným rozhodnutím.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka u Krajského soudu v Brně žalobu, který ji rozsudkem ze dne 20. 3. 2024, č. j. 31 A 84/2023-58, odmítl jako nepřipustnou z důvodu nevyčerpání řádného opravného prostředku (odvolání). Tento rozsudek krajského soudu následně zrušil NSS rozsudkem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 8 As 103/2024-52. Dospěl totiž k závěru, že žalobkyně mohla podat žalobu přímo proti rozhodnutí žalované, která po předchozích dvou zrušujících rozhodnutích odvolacího orgánu žádost žalobkyně odmítla potřetí.

[3] Krajský soud proto rozhodoval znovu a v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a uložil jí, aby žalobkyni poskytla požadované informace do 15 dnů od právní moci jeho rozsudku. Dospěl totiž k závěru, že byt' není vhodné, aby byly testové otázky poskytnuty veřejnosti, respektive budoucím uchazečům výběrového řízení, tak tato nevhodnost sama o sobě nepředstavuje zákonný důvod pro odmítnutí žádosti.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Tento návrh následně doplnila a zároveň požádala i o vydání předběžného opatření.

II. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[5] **Stěžovatelka** v návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že žalobkyně požadovala poskytnutí celkem 60 otázek připravených pro písemnou část výběrového řízení na funkci soudce, které jsou velmi komplexní a jejich příprava je časově náročná. Navíc se jedná o otázky, které jsou v testech aplikace práva stále používány. Pokud by je nyní vydala, následným rozhodnutím NSS o věci samé už by nemohl být takový stav zvrácen, což podepřela odkazem na judikaturu. Současně by tím poskytla otázky k písemné části výběrového řízení na obsazení funkce soudce, která se koná 24. 4. 2025. Shodný test aplikace práva bude použit i pro písemnou část výběrového řízení na pozici justičního kandidáta, která se koná tentýž den. S ohledem na zákonem uloženou povinnost zveřejnit poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup by byly testové otázky zveřejněny komukoliv, a tedy i budoucím účastníkům výběrových řízení. Tímto by mohl být zcela zmařen účel písemné části výběrových řízení, kterým je zejména prověření schopnosti zájemce o funkci soudce nebo pozici justičního kandidáta aplikovat právo, nikoliv schopnost zapamatovat si testové otázky.

[6] Stěžovatelka nepředpokládala uložení povinnosti vydat požadované informace, neboť Městský soud v Praze v obdobné věci rozsudkem ze dne 14. 11. 2023, č. j. 14 A 43/2022-28, žalobu zamítl. Vydané rozhodnutí, kterým byla stěžovatelce uložena povinnost testové otázky vydat, tak bylo pro stěžovatelku překvapivé.

[7] V doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatelka zdůraznila náročnost přípravy a komplexnost testových otázek, což jsou okolnosti, které téměř znemožňují přípravu celé nové sady testových otázek. Dodala, že po podání kasační stížnosti obdržela již dvě žádosti o informace požadující poskytnutí zadání písemných testů, které byly použity při výběrových řízeních na pozice justičních kandidátů i soudců v posledních dvou letech, s poukazem právě na napadený rozsudek. V případě, že by kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, stěžovatelka by byla vázána napadeným rozsudkem a byla by povinna na základě těchto žádostí vydat velké množství otázek připravených pro písemnou část výběrových řízení. Tyto otázky přitom tvoří naprostou většinu otázek připravených pro písemnou část výběrového řízení na pozici justičního kandidáta a na funkci soudce. S ohledem na složitost testových otázek používaných v testu aplikace práva a odbornou a časovou náročnost jejich přípravy by tak bylo významně ohroženo konání výběrových řízení na funkci soudce.

pokračování

[8] Uvedené dle stěžovatelky dokládá výrazné ohrožení veřejného zájmu na výběru soudců a justičních kandidátů způsobem stanoveným zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů (zákon o soudech a soudcích). Výkonem rozhodnutí by tak vznikla újma, která by byla nepoměrně větší než potenciální újma žalobkyně – žadatelky o informaci, která v současné době ani není přihlášena do vyhlášených výběrových řízení a testu aplikace práva se tak neúčastní a ani se jej nikdy v minulosti neúčastnila.

[9] **Žalobkyně** ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že argumentace stěžovatelky, že v případě poskytnutí testových otázek by byl zmařen účel testu aplikace práva, neboť by byla prověřována spíše schopnost zapamatovat si testové otázky, směřuje především do merita věci, nikoli k otázce přiznání odkladného účinku. Obdobně je tomu i v případě argumentace, že s uložením povinnosti vydat požadované informace nepočítala, a napadený rozsudek pro ni proto byl překvapivý.

[10] Podle žalobkyně jí nelze k tíži klást, že stěžovatelka opakovaně používá shodnou sadu testových otázek. Od roku 2022, kdy žalobkyně o informace požádala, proběhlo mnoho dalších výběrových řízení. Stěžovatelka by tak měla být schopna poskládat test aplikace práva, který by nezahrnoval otázky z termínů, o které žádala žalobkyně. Pokud by tomu tak nebylo, tak by osoby, které se testu zúčastní a neuspějí, získávaly díky opakovanému testování zásadní výhodu před ostatními. Dále má žalobkyně za to, že jí nelze klást k tíži ani časové okolnosti, kdy byla stěžovatelce povinnost poskytnout informace uložena.

[11] Současně žalobkyně poukázala na nevěrohodnost tvrzení stěžovatelky, že by mělo být ohroženo i konání výběrových řízení na pozici justičních kandidátů. Žalobkyně připomíná, že svou žádostí žádala o zadání písemných testů v rámci výběrového řízení na funkci soudce, zadávaných ve dnech 3. 5. 2022 a 20. 7. 2022, přičemž šlo o test aplikace práva vyšší úrovně obtížnosti. Změnou právní úpravy s účinností od 1. 7. 2023 došlo ke sjednocení obtížnosti testů aplikace práva jak pro uchazeče o pozici justičního kandidáta, tak i pro uchazeče o funkci soudce. Není proto pravděpodobné, že by byly otázky z dřívější kategorie testu aplikace práva vyšší úrovně obtížnosti nyní užívány v rámci výběrových řízení na pozici justičních kandidátů, kde byly dříve využívány otázky z testu aplikace práva základní úrovně obtížnosti.

[12] Dále žalobkyně uvedla, že přiznání odkladného účinku nemůže mít vliv na rozhodování o jiných žádostech o informace, které stěžovatelka dostává. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by byly odloženy účinky napadeného rozsudku pouze v této konkrétní věci. Žalovaná není vázána závěry napadeného rozsudku při rozhodování o žádostech jiných žadatelů. Kvaziprecedenční charakter soudních rozhodnutí bývá zpravidla dovozován jen u rozhodnutí vyšších soudů.

[13] Žalobkyně nesouhlasila ani s tvrzením stěžovatelky, že pokud by požadované informace vydala, následným rozhodnutím NSS ve věci samé už by nemohl být takový stav zvrácen. Žalobkyně se nebrání, že by stěžovatelce poskytnuté informace následně vrátila, případně že by jí bylo umožněno pouze nahlédnutí do části spisového materiálu, ve které se zadání písemných testů nachází. Podmínky pro přiznání odkladného účinku proto

podle ní nejsou splněny. Pro případný výkon napadeného rozsudku však hodlá vyčkat až do pravomocného skončení řízení před soudy, a proto ponechává otázku přiznání odkladného účinku na uvážení NSS.

III. Návrh na vydání předběžného opatření a vyjádření žalobkyně

[14] **Stěžovatelka** následně požádala i o vydání předběžného opatření. Měla za to, že je jeho vydání potřeba za účelem prozatímní úpravy poměrů účastníků řízení tak, aby žalobkyni bylo zamezeno domáhat se vydání informací, které jsou předmětem řízení o kasační stížnosti. Hrozí totiž vznik vážné újmy s ohledem na skutečnost, že další písemná část výběrových řízení se bude konat již 24. 4. 2025. Lhůta pro poskytnutí informace uplynula 1. 4. 2025. Stěžovatelka je tak povinna vydat požadované testové otázky bezprostředně před konáním testu aplikace práva v rámci vyhlášených výběrových řízení. S ohledem na to, že o návrhu na přiznání odkladného účinku může NSS rozhodnout ve lhůtě 30 dnů, proto hrozí bezprostřední vznik vážné újmy, která by už nemohla být nijak zvrácena.

[15] **Žalobkyně** ve vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření uvedla, že nemá za to, že jsou dány podmínky pro jeho vydání. Je patrné, že stěžovatelka oběma návrhy sleduje tentýž cíl, a sice znemožnit žalobkyni, aby se před rozhodnutím NSS ve věci samé domáhala vydání požadovaných informací. Tyto návrhy však nelze bez dalšího zaměňovat a odkladný účinek představuje ve vztahu k předběžnému opatření speciální právní úpravu. Předběžné opatření proto má být uloženo jen tehdy, pokud nelze daný problém vyřešit přiznáním odkladného účinku. Žalobkyně nemá za to, že by věc potenciálně nebylo možné vyřešit přiznáním odkladného účinku. Ostatně ani ve lhůtě, ve které musí soud o obou návrzích rozhodnout, není ze zákona rozdíl.

[16] Pro úplnost žalobkyně uzavřela, že dosud jakékoli kroky k vymáhání povinností stanovených napadeným rozsudkem nečinila a nemá to ani do pravomocného skončení řízení před NSS v úmyslu.

IV. Posouzení Nejvyšší správním soudem

IV.A. K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

[17] Kasační stížnost nemá odkladný účinek (§ 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Odkladný účinek lze tedy kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[18] Správní soudnictví obecně slouží zejména k ochraně veřejných subjektivních práv a institut odkladného účinku žaloby i kasační stížnosti má primárně poskytovat ochranu žalobci (jako účastníku řízení před správním orgánem) před výkonem napadeného rozhodnutí. V zájmu zachování zásady rovnosti v řízení před soudem však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani správnímu orgánu nelze odeprít právo domáhat se

pokračování

přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vznik nepoměrně větší újmy na straně správního orgánu však bude z logiky věci mnohem méně častý, než na straně žalobce (usnesení NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013-20).

[19] Kromě formální podmínky, již je vznesení příslušného návrhu, je tedy pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Povinnost tvrdit a prokázat hrozbu újmy tíží stěžovatele (usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (srov. usnesení ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017-20). Nejvyšší správní soud již v minulosti taktéž konstatoval, že „s ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům” (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS).

[20] Nejvyšší správní soud proto posuzoval splnění podmínky nepoměrně větší újmy na straně stěžovatelky ve srovnání s újmou, která by hrozila jiným osobám. Stěžovatelka namítá, že by v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti byla povinna žalobkyni poskytnout požadované informace a celé řízení o kasační stížnosti by tak fakticky pozbylo smyslu.

[21] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ve věcech svobodného přístupu k informacím by v případě vyhovění kasační stížnosti stěžovatele – povinného subjektu, za současného nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, přezkum zákonnosti napadeného rozsudku v podstatě ztratil smysl a jeho význam by byl pouze akademický. Ani zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu by již nebylo možné zvrátit skutečnost, že povinný subjekt informaci podle závazného pokynu soudu poskytl (usnesení NSS ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 As 322/2020-32, ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3 As 188/2014-27, nebo ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 As 241/2021-21). Předmětem řízení o kasační stížnosti je posouzení otázky, zda krajský soud postupoval správně, jestliže stěžovatelce uložil povinnost poskytnout požadované informace. Pokud by Nejvyšší správní soud návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl, neměl by následně případný konečný úspěch stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti žádné pozitivní důsledky, neboť informace, o jejichž poskytnutí je veden tento spor, by již v souladu se závěrem krajského soudu musela poskytnout.

[22] Nejvyšší správní soud proto v situaci, kdy nelze bez věcného projednání věci vyloučit, že by postupem v souladu se závěry napadeného rozsudku opravdu mohly nastat důsledky tvrzené stěžovatelkou, považuje jí tvrzené důvody za dostatečně závažné pro přiznání odkladného účinku (shodně viz usnesení NSS ze dne 31. 8. 2022, č. j. 2 As 196/2022-23).

[23] Tuto hrozící újmu nevyvrací ani argumentace žalobkyně, že by poskytnuté informace v případě zrušení napadeného rozsudku stěžovatelce vrátila, či že by pouze

v řízení před NSS nahlédla do spisu, v němž jsou požadované informace obsaženy. Takový postup by totiž nemohl zaručit, že žalobkyně předtím, než NSS o věci samé rozhodne, poskytnuté informace někde nezveřejní, nebo je neposkytne třetím osobám. I při nahlížení do spisu je totiž možnost pořizovat kopie či fotografie.

[24] Navíc § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ukládá stěžovateli coby povinnému subjektu, aby do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost tyto zveřejnila způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to nejméně po dobu 6 let. To opět potvrzuje argumentaci stěžovatelky stran hrozící újmy spočívající ve zmaření smyslu a účelu písemné části výběrového řízení, jelikož by se k informacím mohl dostat kdokoli, včetně budoucích účastníků výběrových řízení.

[25] Stejně tak v těchto typech sporu soud současně připouští, že žalobkyni vznikne přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti určitá újma spočívající v tom, že bude muset vyčkat na rozhodnutí o kasační stížnosti. Tato újma má však jen dočasný charakter do doby, než bude rozhodnuto, zda je poskytnutí požadovaných informací v souladu se zákonem. Nebude-li kasační stížnost důvodná, bude povinný subjekt muset postupovat podle napadeného rozsudku. Žalobkyni proto nevznikne větší újma, než by vznikla povinnému subjektu, pokud by byl nucen plnit na základě rozsudku krajského soudu, který by byl posléze shledán nezákonným. Nelze zcela vyloučit mimořádnou situaci, kdy by okamžité neposkytnutí informací mohlo mít mimořádné dopady do práv žalobce. To by však musel žalobce tvrdit. V nyní projednávané věci však žalobkyně sama uvedla, že nehodlá činit žádné kroky za účelem vymožení stěžovateli uložené povinnosti až do rozhodnutí NSS ve věci samé. Tím tedy sama implicitně konstatovala, že v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti subjektivně významnou újmu nepociťuje.

[26] Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení žádosti o přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky, a sice (ne)existence rozporu s důležitým veřejným zájmem. Také tu považuje za splněnou. Jak vyslovil například již v usnesení ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 As 345/2017-35, „obecně existuje veřejný zájem na poskytování informací, což potvrzuje i samotná skutečnost, že zákonodárce se rozhodl k jeho zachování přijmout obecně závaznou právní úpravu.“ Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by mohlo být s tímto důležitým veřejným zájmem v rozporu. V nyní projednávané věci však uvedený důležitý veřejný zájem stojí v kolizi s veřejným zájmem na řádném výběru soudců a justičních kandidátů způsobem stanoveným zákonem o soudech a soudcích, jehož se dovolává stěžovatelka. Nelze totiž zcela vyloučit tvrzení stěžovatelky, že pokud by po poskytnutí požadovaných testových otázek splnila svou zákonnou povinnost a tyto následně zveřejnila způsobem umožňujícím dálkový přístup, může se jednat i o otázky, které jsou již obsaženy v aktuálních sadách otázek pro výběrová řízení, která se mají konat ke konci dubna. Mohli by se tak tím dostat též účastníci řízení na funkci soudce či justičního kandidáta. V takovém případě by samozřejmě hrozilo, že by se u zájemců neosvědčovala bezprostřední schopnost aplikace práva a judikatury na konkrétní případy, s nimiž nejsou uchazeči dopředu obeznámeni, ale jejich schopnost se předem na otázky připravit i s pomocí dalších osob. Řádný výběr kandidátů na uvedené funkce by navíc byl ohrožen také nerovností možností, jelikož ne ke každému z uchazečů by se nutně musela dostat informace o tom, že stěžovatelka znění otázek testu aplikace práva zveřejnila.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud srovnal tyto dva v kolizi stojící veřejné zájmy a dospěl k závěru, že je třeba v nynější věci dát dočasně přednost ochraně veřejného zájmu tvrzeného stěžovatelkou, a to právě s ohledem na výše popsané nevratné následky, které by nastaly v případě, pokud by účinky napadeného rozsudku neodložil. Jestliže tedy ve věci samé jde o spor, zda měla či neměla být požadovaná informace poskytnuta, je na místě dočasně chránit tyto informace do doby, než kasační soud rozhodne o věci samé (usnesení NSS ze dne 28. 6. 2023, č. j. 4 As 214/2023-19).

[28] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v nynější věci dospěl k závěru, že se s ohledem na její povahu jedná o jeden z výjimečných případů, ve kterých je třeba návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhovět. Proto v souladu s § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[29] Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí rozhodnutí o podané kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). S ohledem na to soud podotýká, že krajský soud stěžovatelce výrokem II napadeného rozsudku uložil toliko povinnost poskytnout informace specifikované v bodě [1] tohoto usnesení žalobkyni. V souvislosti s tím je následné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti způsobilé odložit pouze účinky napadeného rozsudku. S ohledem na svůj charakter proto nemá bez dalšího vliv na způsob rozhodování stěžovatelky o dalších žádostech o poskytnutí informací.

IV.B. K návrhu na vydání předběžného opatření

[30] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.*

[31] Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 As 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, vyslovil, že vydání předběžného opatření připadá v úvahu typicky v situacích, ve kterých samotné přiznání odkladného účinku nemůže zatímní poměry účastníka dočasně ochránit, nebo tam, kde nebudou pro jeho přiznání splněny podmínky, ale přesto bude na místě některé dopady napadeného rozhodnutí zmírnit.

[32] Zákon tedy dovoluje žádat o vydání předběžného opatření i tam, kde lze podat návrh na přiznání odkladného účinku. Uvedené však neznamená, že by předběžné opatření a odkladný účinek bylo možné volně zaměňovat. Podle rozšířeného senátu je odkladný účinek speciálním institutem ve vztahu k obecnějšímu předběžnému opatření. Ke stejnému závěru dospívá též žalobkyní citovaná komentářová literatura, která uvádí, že předběžné opatření lze vydat jen v případě, že nebude daný problém možné vyřešit přiznáním odkladného účinku (Kühn, Z. In: Kühn, Z. Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 998).

[33] V nyní projednávané věci je však z podání stěžovatelky zřejmé, že o vydání předběžného opatření žádala toliko z procesní opatrnosti pro případ, že by soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl až na samém konci zákonem stanovené lhůty. Jak však trefně upozornila žalobkyně, zákon stanoví shodnou lhůtu i pro rozhodování soudu o návrhu na vydání předběžného opatření. Ustanovení § 38 odst. 3 s. ř. s. i § 73 odst. 4 s. ř. s. totiž shodně stanoví, že soud o návrhu na předběžné opatření, resp. o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodne *bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání*.

[34] Návrh na vydání předběžného opatření tedy neobsahoval žádnou argumentaci, které by již nebylo vyhověno přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, což soud učinil výrokem I. tohoto usnesení. Stěžovatelka se totiž oběma fakticky návrhy domáhala odložení účinků napadeného rozhodnutí. K tomu účelu slouží v souladu se zákonnou úpravou i citovanou judikaturou institut odkladného účinku.

[35] S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud návrh na vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s. zamítl, jelikož v projednávané věci bylo možné stěžovatelce hrozící újmu zcela odvrátit přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. dubna 2025

Petr Mikeš
předseda senátu